

Novotny Gergely

Kovamaszat

A szétkent sejtosztódást rásimítottam a szemhéjamra, és mint a viaszt, belemomkodtam a fülembé a genetikai változatosságot.

Ráz a láz, mert nemes őseim, az ázalékok, ma ünnepelnek és aljas célból összetákolt sejtjeimben orgiáznak.

Milliárd évek gyöngysora érzik az idő hullámos felületén, és fáj neki, hogy mindig kettős csigavonalban kell tekerednie.

Ó, sejtmag nélküli nagyanyám, nem az volt a baj, hogy az osztódást kitaláltad, hanem az, hogy az utódoknak parancsba adtad.

Ezért vadászik a cápa albatroszfiókára, és pengeti hajnalonként a tiszai halász a napsugarak húrjain az elérhetetlenség dallamát.

(2003)

Biztatás

Ne hagyd magad! –
ordítja fülembé,
a szeme lángja
színeit váltja,
elfogyott a türelme.

Úgy tesz, mintha vigyázna rám
s valamit tenne értem,
én tehetetlen
nem állok ellen,
sikoltozását nem is értem.

Ugrálj, zabálj és lélegezz,
rikoltozik a hangja,
elgyengült már a kezem,
rég nem ellenkezem,
várom, hogy abba hagyja.

Tartsd magad, hé! Akarni kell! –
Az akarás már régen idegen,
átölel, mint az álom:
jóleső pusztulásom
hárfázik a szívemen.

(2003)

Ház a borókásban

Az összeomlott ház helyén
hullámos, szélfúttá homok,
égi csodák, borókafák között
elmélkedés és apró lábnyomok.

A billentyűk fölött gubbaszt az orgonista,
tanítványa, egy ösztövért lány énekel,
körte- és birsalmaszagú túlvilágról
jött szellemek ülnek a székeken.

A kemence emléke vallomás,
éjféli csönd markában izzó csillagok,
te üdvözlöd a túlvilági lényeket,
én csodálkozom csak és hallgatok.

Darázsfészek az akácokban –
mind megmarad, misztikus módon élve,
egy zümmögést sem lehet kitörölni,
mulandóság repül át öröklétbe.

Mészáros Misinek 2003. jún. 7. éjszakáján

